

РЕШЕНИЕ

№ 264

гр. София, 14.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 14.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **9315** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.10а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във вр. с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на М. У., действащ чрез баща си М. Н., гражданин на П., чрез адвокат И., САК, срещу отказ на виза рег. № ISB19000464V от 09.01.2020 г. по заявление за издаване на виза с рег.№ ISB 19000464V/26.11.2020г., от завеждащ "Консулска служба" в Посолството на Република България в И., Ислямска Република П..

Жалбоподателят в жалбата, съдебно заседание и писмени бележки, представляван от И., САК, прави искане съдът да уважи жалбата, да постанови решение, с което да отмени административния акт и върне преписката за ново произнасяне на административния орган (АО). Излага съображения за незаконосъобразност на отказа, бил издаден при пълна липса на мотиви. АО само посочил правно основание за издаването му и преповторил текста на правната норма, засягало се правото на защитна на жалбоподателя. По повод посоченото в писмо от ДАНС относно съмненията, че посоченият адрес е използван и при други заявления същото не било посочено в самия отказ, няма отбелязване в съответната графа, а също и че е възможно предвид, че няколко лица кандидатстват, ДАНС да визиращ в отговора си заявленията на другите членове на семейството. По отношение на писмото от ГД „Гранична полиция“, че периодът не съвпадал с посещението на канешото лице, посочва, че това основание също липсвало да е отбелязано. Освен това от 01.01.2007г.

всички граждани, вкл. и на Великобритания не подлежат на задължителна проверка и справка, макар и да са посочени влизания и излизания, не била пълен източник на информация. Не претендира за разноски. Подробни съображения е изложил писмени бележки.

Ответникът – Консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в Ислямска република П. иска съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Подробно становище за законосъобразност на отказа и неоснователност на възраженията на жалбоподателя аргументира освен в съдебното заседание и в подробни писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:

Със Заявление с рег.№ ISB 19000464V/26.11.2020г.от 26.11.2019 г. М. У., гражданин на П., [дата на раждане] , в [населено място], П., чрез своите родители, поиска издаване на виза от Посолството на Република България в И., П.. Посочил е срок на пребиваване от 60 дни с евентуална дата на пристигане на 25.12.2019 г. и дата на отпътуване на 24.02.2020 г. В графата за канещо лице са попълнени имената на К. Н. (чичо на бащата на апликанта) с адрес в [населено място], [улица], ет.2, ап.2, който щял да поеме разноските по пътуването и пребиваването му в страната ни.

Приложена е покана-декларация рег. № 1348 от 26.08.2019 г. на Х. Х., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на Великобритания, с постоянен адрес в [населено място], [улица], ет.2, ап.2, с която е декларирал, че ще осигури издръжка и жилище за срок от 30 дни в периода от 15.09.2019 г. до 15.02.2020 г. на бащата М. Н., [дата на раждане] , гражданин на П., и членовете на семейството му – съпруга С. Н. и две малолетни деца – М. У., [дата на раждане] и жалбоподателя М. У., [дата на раждане]

Приложена е декларация, с която Х. Х., ЛНЧ [ЕГН], декларирал, че ще осигури жилище и финансова издръжка на семейството, както и декларация по чл.20а от Закона за влизането, пребиваването и напускането на република България на гражданите на европейския съюз и членовете на техните семейства, от собственика на имота на посочения адрес Ц. Д. В., ЕГН [ЕГН], че е съгласна посочените лица (Х. Х. и четиричленното семейство на жалбоподателя) да бъдат адресно регистрирани и да ползват възмездно имота по силата на договор за наем от 01.08.2019 г., сключен с Х. Х. за срок от 5 години (също приложен към заявлението).

Представено е заверено копие от страница на паспорт №[ЕИК] на Х. Х., гражданин на Великобритания, според което той е роден в [населено място], П., а според картата за неговото продължително пребиваване в страната ни, същият е регистриран на адрес в [населено място], [улица], ет.2, ап.2. Приложена е застрахователна полица при пътуване с имената на семейството на кандидата със срок на покритие от 25.12.2019 г. до 24.02.2020 г., паспорт и удостоверение за раждане.

Допълнително са изискани и събрани доказателства относно осъществена съгласувателна процедура по заявлението с ДАНС, както и е постъпила информация от ГД"Гранична полиция".

Постановен е оспореният Отказ рег. № ISB19000464V от 09.01.2020 г. на виза от М. В. Х. на длъжност втори секретар, завеждащ Консулска служба на Република България в И., П.. Като правно основание за издаването му е посочен чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, вр. чл.14, ал.1, т.3 и т.5 ППЗЧРБ, а като фактическо – представените документи и декларираните устни данни не доказват убедително целта и условията на

заявеното пребиваване. Не представя надеждни и убедителни доказателства за притежаване на необходимите финансови средства за издръжка по време на заявеното пребиваване и напускане на страната.

Актът е връчен на представител на жалбоподателя на 20.08.2020 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена на 03.09.2020 г. - в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.

По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1. Съгласно чл.34, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл.10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Съгласно възможността за делегиране на правомощия, уредена в чл.9г, ал.1 ЗЧРБ, чл.27, ал.1 и ал.2 и чл.34, ал.1 от НУРИВОВР, със Заповед № 17/06.08.2019 г. на ВИД посланик на Република България в И., П., М. В. Х. е определен за консулско длъжностно лице, което да съставя, подписва и връчва (съобщава) откази за издаване на виза. По изложените съображения съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган – консулско длъжностно в посолството на Република България в И., П..

Актът обаче, е постановен при липса на мотиви и допуснати съществени процесуални нарушения, довели до неправилно приложение на закона – отменителни основания по чл.146, т.2, т.3 и т.4 АПК.

Съгласно чл.9ж, ал.1 от ЗЧРБ за издаване на виза кандидатът подава попълнено и подписано заявление по образец, към което прилага документи, доказващи целта на пътуването, като образците на заявленията за издаване на визи се определят с наредбата по чл. 9е, ал. 1. Изискуемите документи, които се прилагат към заявлението за виза, са уредени в чл.13 - 17 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР), вкл. документи, доказващи целта на пътуването, документи за осигурено настаняване или доказателства за достатъчно средства за покриване на разходите по настаняването, документи, доказващи че кандидатът разполага с достатъчно средства за издръжка както за срока на планирания престой, така и за завръщането си в държавата на произход или пребиваване, валидна медицинска застраховка за пътуване в чужбина, която да покрива целия период на планиран престой или транзитно преминаване с минимален размер на покритие 30 000 евро, доказателства, удостоверяващи притежаването на необходимите финансови средства за издръжка за всяко транзитно преминаване в

размер минимум 50 евро или тяхната равностойност в левове или в друга свободно конвертируема валута.

В случая, към заявление рег. № ISB19000464V от 26.11.2019 г. апликантът е приложил част от посочените по-горе документи. Заявената продължителност и цел на пътуването отговарят на изискванията на чл.8 от НУРИВОВР. Същевременно, отказът е постановен с мотиви за недоказаност на целта и условията на пребиваването, както и за липса на убедителни доказателства за притежаване на необходимите финансови средства за издръжка. Безспорно, целта на пътуването по смисъла на чл.9ж, ал.1 ЗЧРБ и чл.13, ал.2, б.“а“ от НУРИВОВР подлежи на доказване от страна на апликанта. Но в случая, административният орган не е изложил фактически мотиви за отказа си, не е изпълнил задълженията си за служебно изясняване на фактическите обстоятелства по конкретния случай по смисъла на чл.9, ал.2 и чл.35 АПК, което е довело до неправилно приложение на материалния закон.

Посоченото в отказа правно основание по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ предвижда да се откаже заявената виза, когато апликантът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Допълнително посоченото правно основание по чл.14, ал.1, т.3 и т.5 ППЗЧРБ урежда правото на продължително пребиваване, което е неотнормисимо към поисканата виза за краткосрочно такова.

Същевременно, актът не съдържа фактически мотиви по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК за постановения отказ – конкретни съображения и доводи, защо административният орган счита, че заявителя не доказва убедително целта и условията на заявеното пребиваване и не представя надеждни и убедителни доказателства за притежаване на необходимите финансови средства за издръжка по време на заявеното пребиваване и напускане на страната. В случая се касае за малолетно дете и доказателствата за финансовите средства за издръжка са свързани и със заявленията на неговите родители и следва да се преценяват, представените от тях доказателства. Извън това, така посочените в отказа мотиви са твърде общи и не отговарят на законоустановените изисквания за мотивиране на акта по начин, който да осигури правото на защита на засегнатото лице от една страна и от друга – възможност за съда да осъществи контрол за неговата законосъобразност.

Оспореният административен акт обаче не съдържа никакви мотиви в насока анализ на имущественото състояние на изпратилият поканата чужд гражданин и тези на семейството, а съдът намира допълването им чрез анализ на доказателствата от преписката, за недопустимо. Както правилно се отбелязва в жалбата, отказът не съдържа позоваване на друг документ, чиито мотиви да допълнят неговото съдържание, а това не може да сторят и фактическите установявания на съда. В акта се говори за неубедително доказване на целта на пребиваване и за неубедителни доказателства за финансовите средства за издръжката на апликанта, но не става ясно защо са недостатъчно убедителни представените доказателства и кои са според органа такива. Доколкото актът засяга негативно интересите на заинтересованото лице липсата на конкретика на мотивите е незаконосъобразна, като същевременно и не отговаря на законното изискване за неговото мотивиране, а и показва допуснати от административния орган съществени процесуални нарушения по изясняване на действителните факти и обстоятелства от значение за случая.

На следващо място, по делото е представено писмо рег. № М-9144 от 14.12.2020г. на ДАНС, според което агенцията е провела съгласувателна процедура по чл.3, ал.3 от Инструкция № ков-04-02-351 от 15 август 2013 г. за условията и реда за

съгласуване на заявленията за издаване на визи (Инструкцията), в резултат на която е установено, че ДАНС не разполага с данни, че пакистанският гражданин представлява заплаха за националната сигурност по чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. Според становището, в ДАНС са налични данни, че декларираният от апликанта адрес на пребиваване в [населено място], [улица], ет.2, ап.2, е посочен в много регистрирани заявления за визи на пакистански граждани и вероятно се използва с цел формално изпълнение на изискванията на ЗЧРБ и НУРИВОВР. Следва да се отбележи, че така предоставената от ДАНС информация не е доказана. Липсват приложени доказателства, че този административен адрес е посочен в подадени заявления за издаване на виза и за пребиваване и от други пакистански граждани, които обстоятелства на общо основание подлежат на проверка в настоящия съдебен процес. Освен това видно от данните по делото, този адрес най-вероятно е посочен и от останалите членове на семейството на жалбоподателя, които са още трима пакистански граждани и в този смисъл констатацията на ДАНС не е непременно в посоката, която я тълкува ответникът. Освен това тази неконкретна информация на ДАНС не е посочена като фактическо основание в отказа и не е налице препращане към нея. Предположението за използване на адреса за формално изпълнение на изискванията на ЗЧРБ без допълнителни доказателства не попада в материалноправното основание по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. В конкретния случай, отказът не съдържа конкретни фактически основания за недоказаност на целта и условията на пребиваване, както и посочване на конкретни непредставени доказателства за притежаване на финансови средства за издръжка, поради което предположението на ДАНС за фиктивност на декларирания адрес не може да допълни изискването за доказаност и обосновааност по смисъла на чл.170, ал.1 АПК на отрицателните факти по „недоказване на целта и условията на пребиваване“ по смисъла на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. Изложеното обосновава и материална незаконосъобразност на акта поради недоказване на посоченото материално основание за издаването му.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК оспореният акт следва да бъде отменен.

Що се отнася до Справка рег. № 328200-21214 от 11.11.2020 г. на Главна дирекция „Гранична полиция“ относно пребиваването на Х. Х. на територията на страната, не съдържа пълни и изчерпателни данни, поради което не доказва тезата на ответника, че канещото лице не се намира реално и фактически на територията на България. От друга страна, тези обстоятелства не са посочени изрично в мотивите на оспорения отказ, поради не следва да се приемат като факт от правно значение, относим към посоченото в отказа правното основание по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. Не е спазено изискването по чл.59, ал.2 АПК за мотивираност с изложение на правни и фактически мотиви, от които да става ясна волята на административния орган, респ. тя да предостави възможност на засегнатото лице да организира защитата си и на съда да осъществи контрол за законосъобразност. Още повече, че посоченото в писмената защита на ответника, че декларираните от апликанта „данни пред длъжностното лице не отговарят на действителността“ не са посочени като мотив на акта и навеждат на друго правно основание за отказ по чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ. Не са част от мотивите на акта изнесените от юрк. В. данни за липса на доказателства за постоянна и реална ангажираност с Република България на канещото лице, на постоянен източник на доходи или за реално плащане на наем и режийни разноски на жилището. От становището на ДАНС не се доказва, че декларираният от канещото лице адрес

непременно е формален и фиктивен, нито информацията от ГДГП, че канещото лице не се намира фактически на територията на страната, а и същото не е задължително. АО не е изяснил дали бащата се познава или не с Х. Х., както се сочи от ответника. В този смисъл допълнително изложените доводи не само не кореспондират със съдържанието на мотивите на отказа, тъй като и не препращат към допълнителната информация, но и са недоказани.

По изложените съображения оспореният отказ за издаване на виза следва да бъде отменен като незаконосъобразен на основание чл.172, ал.2 АПК и преписката да се върне за ново поризнасяне по заявлението при съобразяване с изложеното в решението.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказ на виза рег. № ISB19000464V от 09.01.2020 г. на втори секретар на Консулска служба на Република България в [населено място], П., чрез Министерство на външните работи, по заявление за издаване на виза с рег.№ ISB 19000464V/26.11.2020г. на М. У., гражданин на П., действащ чрез баща си М. Н..

ИЗПРАЩА делото като преписка на на втори секретар на Консулска служба на Република България в [населено място], П., чрез Министерство на външните работи за ново произнасяне по Заявление рег. № ISB19000465V от 26.11.2019 г. на М. У., гражданин на П., при съобразяване с указанията по тълкуване на закона, дадени с настоящето решение.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд на Република България с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: